

DE POSTRIJDER

Abonnement

6 francs per jaar.
Een blad afzonderlijk 15 centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 125 centimen per drukregel.
Reclamen, vermissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : 1 fr. den drukregel.

DER PROVINCIE LIMBURG.

TONGEREN, DEN 15 NOVEMBER.

Bericht.

Uit oorzaak van vergrooting zijn de werkhuizen onzer drukkerij verplaatst van de Grootte Markt naar den Boulevard der Regulieren. De boekhandel blijft gevestigd op de Grootte Markt 37-39.

De nieuwe inrichting onzer werkhuizen laat ons toe alle bestellingen zoo spoedig en zoo goedkoop mogelijk uit te voeren.

Men heeft het gerucht verspreid dat onze boekhandel in andere handen is overgegaan; dit gerucht is geheel vals. Ons huis der Grootte Markt zal gelijk vroeger voorzien zijn van alle nieuwigheden in zake van boekhandel en van bureelbehoeften.

Alle bestellingen voor de drukkerij, aankondigingen voor den *Postrijder* en den *Courrier*, aanvragen van abonnementen enz. worden zoo als vroeger ontvangen Grootte Markt, 37-39.

De personen die een abonnement aan den *Postrijder* nemen voor het jaar 1885 zullen het blad gratis ontvangen te rekenen van den dag hunner inschrijving tot nieuwjaar. Men kan den *Postrijder* een, twee of driemaal per week ontvangen. De prijs is bepaald als volgt:
Driemaal per week . . . . . fr. 6,00
Twee maal . . . . . fr. 5,00
Een maal . . . . . fr. 4,00

Van alles wat.

Er gaat iets aardigs om in ons nationaal huishouden.

Terwijl het katholiek ministerie eene overgrote meerderheid heeft in de wetgevende kamers, treft men nogtans alle dagen menschen aan die u met een heel serieus gezicht komen zeggen: alles is goed, maar de katholieke ministers zullen het toch niet kunnen uithouden, en de Koning zal het straatruim herbejagen, en de Koning die altijd vol schrik is zal het ministerie afschaffen. Die ongelukspropheten hebben niet geheel en al ongelijk, doch daarin bestaat niet het grootste gevaar van den tegenwoordigen toestand. Ziehier een andere knoop.

Koning Leopold II is niet te vreden met een leger van honderd duizend man; hij wil er nog eene reserve van dertig duizend man bij hebben. De koning zijn allemaal zoo; zij willen een groot leger hebben, met ontelbare vergulde en gegalonneerde officiers. Dat is prachtig als men eene revue passeert en men beeldt zich gemakkelijk in dat men over onze militaire macht moet beven, wanneer men die duizende soldaten gelijk de ajuinen op rij ziet staan.

Men kan niet ontkennen dat het land tegenwoordig is aan dit gekkeld gedacht van België in eene uitgestrekte caserne te veranderen. Dat Frankrijk, Rusland, Pruisen, Oostenrijk of Engeland groote legers op de been houden, dat laat zich begrijpen. Maar dat een klein onzijdig landje, dat door de tractaten verplicht is eene eenwige onzijdigheid te bewaren, dat ons klein vaderlandje het schoonste zijner inkomsten zou moeten verdrinken om eene groote militaire macht onder de wapens te houden, dat kan geen redelijk mensch goedkeuren.

De *Postrijder* vraagt zich waartoe het leger dient?
Het zal ons niet kunnen verdedigen in tijd van oorlog, want den dag dat onze machtige bereun

het in den kop zullen krijgen om ons binnen te slokken, dan zal ons leger van honderd duizend man, al is er dan nog eene reserve bijgeplakt, onze vijanden niet kunnen terug slooten.

Wat nog schooner is, dat is dat ons leger ons niet mag beschermen binnen ons eigen land. Wanneer in de straten van Brussel vreedzame burgers hun recht uitoefenen zonder iemand te beledigen, dan mag, volgens het nieuw heden-daagsche recht, de militaire macht niet tusschen beide komen. De politie van M. Buis alleen is daar met de garde-civiek... om de aandraders te beschermen en de vreedzame burgers ongelijk te geven.

Zoo dan, ons leger is niet in staat om ons te beschermen tegen den vreemden vijand, en het mag niet gebruikt worden om de orde in het binnenland te bewaren, waartoe dient het dan? Zouden wij op het leger niet eenige miljoenen kunnen sparen in plaats van daar zoo maar blindelings weg eene reserve van 30 duizend man te gaan inrichten?

Onze ministers zijn slim genoeg om te weten wat zij doen moeten zonder dat de *Postrijder* hun raad geeft.

Maar indien Zijne Majesteit mij naar zijn paleis riep om mijn gedachte te kennen over het inrichten der reserve van 30,000 man, dan zou ik zeggen:

«Sire, Met den grootsten eerbied neem ik voor u mijn hooft af; maar die van Tongeren zeggen dat gij u laat verneken door voddemans die u van het bed op het stroo zullen helpen. Wij hebben ruim soldaten genoeg, wij betalen contributies te veel en de honderd duizend man die ons glorierijk leger uitmaken zijn eene zware last genoeg voor de schuldpligten en voor onze boereijongens en burgerkinderen, zonder dat er nog een staart aan die lasten geknoopt wordt onder den naam van reserve.»

«Sire, Gij hebt miljoenen verteed om de zwarte en wilde stammen van Midden-Afrika te gaan beschaven. Die van Tongeren zeggen dat gij veel beter zoudt doen van uwe miljoenen te gebruiken om den belgischen landbouw bij te staan en den armen werkmans behulpzaam te zijn. Handel, nijverheid, landbouw, ambachten, ondernemingen, alles lijdt en alles gaat ten onder. Om België te redden gaat gij ons land eene militaire reserve voor zijnen St-Nicolaas brengen.»

Hartelijke dank voor dat redmiddel! Dat is zoo iets gelijk eene plaaster op een houten been, zeggen die van Tongeren.

«Sire, De katholieken zijn in meerderheid in de twee kamers; aan hun hoort het bestier van het land toe. Maar als gij in den ambras zit, in plaats van uwe katholieke ministers te raadplegen, dan zegt men dat gij M. Bara en M. Rolin naar uw paleis roept, en men voegt er bij dat gij u dan van alles laat in uwe kleeren naaien.»

«Sire, De katholieken die altijd de sterkste steunen van uwen troon waren, beginnen te prutelen. Die van Tongeren zeggen dat zij het spel moe worden en dat zij uwe politieke handelwijze niet verstaan. Er zijn er zelfs hier en daar die beginnen te zeggen dat de *Constitutionnel* van Hasselt nog zoo groot ongelijk niet had toen hij zegde: «Sire, hoor eens, als gij ons laat schieten dan zullen wij u ook laten schieten.»

«Sire, Die van Tongeren zijn nog al rechtuit; er zijn onder hun vrieze mannen die hardop zeggen dat het algemeen kiesrecht veel rechtvaardiger zou zijn als het tegenwoordig kiesknoeijsel, en dat ons land misschien gelukkiger zou zijn onder een eerlijk en bewarend republiek dan onder het he-

denaagsch verbasterd parlementaire regiem. — Daarmee Sire, heb ik de eer van u te salueren.»

De tijdingen die wij uit Brussel ontvangen zijn niet zeer verblijdend. Er heerscht eene zekere spanning tusschen den koning en zijne ministers. Leopold II weigert zijn handteeken aan talrijke zaken die hem door onze ministers worden voorgelgd.

In de goed ingelicte kringen der hoofdstad zegt men de reden der misaogheid van den Koning.

De Koning wil, kost wat kost, eene militaire reserve van 30,000 man inrichten. De katholieke ministers weigeren dezen nieuwen last aan het land op te dringen. Doch, om hen te dwingen, weigert de Koning alle andere voorstellen der katholieke ministers te teekenen, zoolang zij niet zullen toegestemd hebben de militie lasten te verzwaren door het instellen eener reserve van 30,000 man.

Die tegenstand doet eer aan onze katholieke ministers en alle goede burgers zullen hen hier in ondersteunen. Al moesten zij ook, gelijk MM. Jacobs en Woeste, door den Koning algedankt worden, al moest hunne vaderlandslievende handelwijze ook de ontbinding der Kamers voor gevolg hebben, zij moesten krachtig weerstaan. Moet het zijn, dan zal het land uitspraak doen en dan zullen het de katholieken niet zijn die veroordeeld worden.

MM. Frère-Orban en Bara hadden, vooraleer te vallen, een wetsontwerp voorgesteld waardoor zelfs in tijd van vrede eene reserve van 30,000 man werd ingericht. Dat de Koning de liberale ministers terug roepe en aan hun de eer geve op onze familie en op onze zonen den last der verwenschte reserve wet te doen drukken; wij zijn nieuwsgierig om te weten wat de kiezers daarvan denken. Maar wij menen dat, indien de ontbinding der Kamers moet plaats hebben, er iemand anders dan de katholieke partij zal verpletterd worden.

Ter gelegenheid van de opening der wetgevende Kamers hebben de gezonden te Brussel weer wat straatlawij willen maken.

Bij het inkomen en uitgaan der leden van den Senaat, van twee tot vier uren, scholen er een zeker getal personen voor het paleis bijeen.

De stadsagenten vergenoegden zich de groepen langsheen het voetpad plaats te doen nemen. Die weinig verstandige taktiek liet aan de menigte toe een groot deel der Leuvensestraat in te nemen en de haag te vormen op den doortocht der ministers en der leden van den Senaat.

Zoo sloot men volkomen den toegang af tot de huizen langs dien kant der straat.

Wat er van zij, geene incidenten deden zich voor.

Eene stem heeft geroepen: *A bas la calotte!* Die kreet vond geen weerklank.

MM. Thonissen en prins de Caraman-Chimay, vergezeld van M. Nothomb, zijn voorbij de samengepakte menigte toeschouwers gegaan. Vele personen hebben hen eerbiedig gegroet. Geen geschreeuw geen geroep werd gehoord.

Wanneer na de zitting M. Vandenepeereboom is uitgegaan, heeft de menigte, vooral uit studenten der universiteit samengesteld, hem tot aan den omdraai der Koninklijkestraat gevolgd. Vruchteloos heeft men gepoogd het zouteloos gekende refrain in gang te houden.

De achtbare minister was vergezeld van M. Simonis, senator van Verviers, en M. de baron van Crombrugge, senator van Brugge.

Wanneer de politie-kommissaris Delattre kennis had van hetgeen er omging, is hij met zijne agenten vooruit gekomen om de Koninklijkestraat af te sluiten.

M. Vandenepeereboom is gerust terug naar zijn hotel gegaan en heeft op zijnen weg bliken van begaf ik mij derwaarts. Ik had eenige franken gedurende mijn tooneelven overgespaard, en daarom moest ik niet onmiddlijk naar een bestaand middel op zoek gaan. Ik zag overigens nog eens dat ik zou moeten eindigen met soldaat te worden; want ik bleef bij mijn voornemen van geen knecht meer te willen zijn.

— Wel Victor, zei de dikke winkelierster, zoodra ik binnen trad, wel jongen, waar hebde gezeten? Er was niemand die nog van u wist.

— Waren er dan nog menschen die belang in mij stelden, Colotte?

— Kijk! kijk! hij wil den onnoozele spelen. Wij weten zeker niet dat M. Grootaert naar u deed vermenen.

— M. Grootaert?

— Ja zeker; de oude Hendrik heeft het ons nog verleden zondag gezegd, en de duts had de tranen in de oogen als hij van zijne krollbolle sprak. In dat huis zien ze u allemaal geern.

— De oude Hendrik komt hier somtijds? vroeg ik sterk aangedaan.

— Schier alle weken, maar nu moet hij thuis blijven; zijne meesters zijn uit de stad.

— M. Grootaert woont nog altoos in de Sint-Jansstraat?

— Hoe, weet gij dit ook al niet? Hij woont tegenwoordig in de Geldmuut.

Ik nam het ontbijt, dat mij voorgedient werd, en vroeg vervolgens aan Dikke Colette of zij mij voor eenigen tijd huisvesten kon.

Zij antwoordde ja, en duide mij terstond eene kamer aan, waar ik mij wat kon uitrusten. Na een weinig gerust te hebben, verliet ik mijne kamer en in de keuken komende, zag ik een pompier zitten, die een glas genever dronk.

Hij was met een persoon aan 't klappen, die hem, toen ik inkwam, vroeg:

ware verkleefdheid ontvangen, die meer betekenis hebben dan het geschreeuw van eenige straatbengels.

De maatregel, door den minister M. Van den Peereboom genomen in het verlenen van pensioenen aan de weduwen van kleine ambtenaars en bedienden, heeft onder dezen eenen grooten en weldadigen indruk gemaakt.

Hoe dikwijls zijn er tegen de willekeurigheid van de liberale ministers klachten opgegaan!

Men weigerde aan de ongelukkige vrouw en kinderen een pensioen, waarvoor de man en de vader geld gestort hadden, omdat men eenige maanden huwelijck te kort had.

Drie jaar was de termijn, en in hoever gevaren verkeerden die bedienden iederen dag!

Die drie jaar heeft de minister afgescheld en het koninklijk besluit hetwelk den tijd op een jaar brengt, is geteekend van 20 september 1884.

Het artikel luidt: «De termijn van drie jaar » bepaald door artikel 57 der statuten van de kas » voor weduwen en weezen van het ministerie der spoorwegen, posten en telegraphen, in wat betreft » de tijd van het huwelijck, is verminderd op een » jaar.»

Die vermindering is eene wezenlijke weldaad en wij begrijpen dat de lof der ministers op aller mond ligt.

Zooals wij reeds gezegd hebben, zijn voor de eerste maal sedert 6 jaar, de ontvangsten en de uitgaven van den gewonen dienst in evenwicht.

Die uitslag wordt bereikt (niettegenstaande de vermindering der inkomsten van den Staat) dank aan eene vermindering van 10,550,489 fr.

Van eenen anderen kant heeft men de ramingen der ontvangsten, door M. Graux gedaan, moeten verminderd met 6,782,200 fr.

Thans belooft het herzieve budget van wegen en middelen 519,561,190 franken; dat der uitgaven 519,385,185 fr. 't zij een overschot van ontvangsten van 206,005 fr.

Ziehier de vermindering op de verschillende budgetten gedaan:

Openbare schuld 1,542,250 fr., dotaties 70,000 fr., ministerie van justitie 88,900 fr., buitenland-sche zaken 225 fr., binnenlandsche zaken en openbare werken 5,662,520 fr., spoorwegen posten en telegraphen 2,925,994 fr., oorlog 411,800 fr. gendarmerie 42,000 fr., financies 9000 fr.

In het geheel dus 10,550,489 fr. bezuinigen op de uitgaven.

Ziehier de verminderingen gedaan op de ramingen der ontvangsten: dotanen 15,700 fr., accijn-sen 4,412,500 fr.; eeregistrement 800,000 fr.; hypotheken 200,000 fr.; spoorwegen 1,800,000; amortisatiefonds zonder gebruik 48,000 fr.; terugbetaling van voorschotten 8000 fr.

Maar van den anderen kant zijn de ramingen vermeerderd met 100,000 fr. voor de persoonlijke belasting; 150,000 fr. telegraphen; 150,000 fr. posten; 100,000 fr. Nationale Bank.

Het oorspronkelijk budget van buitengewone ontvangsten en uitgaven beliep: uitgaven 44,971,750 fr., ontvangsten 5,159,884 fr.; te kort te dekken door de leening 39,811,866 fr.

Het zij dus eene bezuiniging van uitgaven van 8,550,000 fr., eene vermeerdering van 21,102,544 frank op de som des needs aan te vullen bij middel van leening.

Ziedaar den aanvang van het financieel bestuur van het ministerie der gravenherstelling. De belastingbetalers zullen er zich te recht met gelukwenschen!

De fransche ministerraad, onder voorzitterschap van M. Grévy, heeft zich bezig gehouden met de

kwestie der invoerrechten op het graan. De minister van landbouw zal de inzichten van het go-vernement moeten doen kennen aan de commissie der Kamer gelast met het onderzoek van het ont-werp, strekkende om de douanerechten op het vee te verhoogen.

Het gouvernement erkent dat de landbouwnij-verheid, even als alle nijverheden, gegrond is om zekere rechten te vragen op de vreemde produk-ten en in dezelfde evenredigheid als die ingesteld op de eigenlijke nijverheidsprodukten.

Het gouvernement zal dus aan de commissie der Kamer verklaren dat het in principie de instelling aanneemt van een gematigd invoerrecht op het vreemde graan. Doch wat het cijfer van dat recht betreft, het gouvernement denkt niet het thans te moeten bepalen, om geen aanleiding te geven tot spekulaties; daarenboven de kwestie schijnt nog niet door de Kamers te zullen opge-lost worden in den tegenwoordigen zitting.

Werk van St-Nikolaas.

De tentoont-stijling der ontvangsten voorwerpen zal plaats hebben in de GROOTE ZAAL DER CON-CORDIA.

Zondag 23 nov. van 11 tot 1 uur.
Maandag 24 van 11 tot 12 uren.
Dinsdag 25 van 11 tot 12 uren.
Zondag 30 van 11 tot 1 en van 2 tot 4 uren.

Een groot CONCERT gegeven door de Fanfare der Concordia zal te 11 uren, den dag der open-ing, plaats hebben

Een koninklijk besluit van den 9 november verleent het burgerkruis van eerste klas aan M. V. Delvoire, geneesheer te Tongeren, tot belooning der diensten die hij bewezen heeft ter gelegenheid van besmettende ziekten.

Hengsten keuring.

Ziehier den uitslag der hengsten keuring die deze week te Tongeren en te Hasselt heeft plaats gehad.

ARRONDISSEMENT TONGEREN.

Hengsten van 4 tot 9 jaren. — Aangeboden 24, goedgekeurd 22, geweigerd 2.

1° Arrondissementsprijs: Jansen van Bommers-hoven.

2° Defastré van Kerniel.
Hengsten van 5 jaren. — Aangeboden 11, goedge-keurd 10, geweigerd 1.

1° Aanmoedigings prijs: Thyssen van Winters-hoven.

2° Cavellier van Overreen.
3° Strauens van Viermael.

Keur veulens. — Aangeboden 12, geprimeerd 5. Deloixhe van Rukkelingen.
Guisson van Guyvonen.

Demaruelle van Bommershoven.
Merrie veulens. — Aangeboden 9.

1° prijs: Cavellier van Overreen.
2° Boufflette van Herstappe.

ARRONDISSEMENT HASSELT-MAESEYCK.

Hengsten van 4 tot 9 jaren. — Aangeboden 16, goedgekeurd 15, geweigerd 1.

1° Arrondissements prijs: Cleeren van Stevoort.
2° Debornan van Jeuck.

Hengsten van 5 jaren. — Aangeboden en goed-gekeurd 15.

1° Aanmoedigings prijs: Aspeculo van Monte-naken.
2° Beyens van Montenaken.
3° Beuzen van St-Truiden.

Merrie veulens. — Aangeboden 6.
1° prijs: Fallas van Velm.
2° Beckers van St-Truiden.

Keur veulens. — Aangeboden 7, geprimeerd 5. Malthé van Jeuck.
id.
id.

Renson van St-Truiden.

— Zoo? Des te beter, want in den grond zijn het brave menschen... Och jongens! wat heb ik bij die lieden plezier gehad, maar eindelijk begon het mij te vervelen en hoewel men mij in verzen en in proza verweet dat ik een ondankbare schelm was, ben ik vertrokken. Maar, wat zijt gij voornemens nu te worden?

— Ik weet het niet.

— Jongen, wordt pompier. Gij neemt dienst voor twee jaren en bevalt het u dan niet meer, gij vertrekt. Het is overigens geen slecht leven, en gij hebt eene schoone toekomst in 't verschiet: u van pompier wordt gij politie-agent, en dan is er maar eene onwettige meer van noode, om tot een hooger post op te klimmen.

Ik voelde mij indertijd geneigd om den raad van mijnen lustigen voorganger te volgen. Ik wachte echter enige dagen vooraleer ik een besluit nam. Eindelijk zeide ik tot mij zelve: Bah! ik ben van assechtraper dienstknacht en van dienstknacht tooneelspeler geworden, nu mag ik wel van den theater tot de brandspuit overgaan.

Vier dagen later wandelde ik als pompier op den Konten, met een rietje in de hand om de jongens te verjagen.

Gelijk Frans Verlinde mij gezegd had, was dat leven zeer draaglijk, vooral voor een man, die 2 jaren in een reizend tooneelgenootschap had doorgebracht.

Toen ik een paar maanden in het korps der brandblusschers was, werd ik gelast eenen poli-ce-agent te helpen in het oplichten der talrijke bedelaars, die destijds de straten van Gent door-kruisten.

Dit was een last, dien ik met weezin vervulde. Het viel mij hard een werktuig te zijn, 't welk de samenleving gebruikte, om hare ongelukkigste leden, als misdadigen, uit hare schoot te bannen.

(Wordt vervolgd.)

EEN ARME JONGEN

(5^e VERVOLG.)

VI.

Hoe Victor van Haute eene zonderlinge ontmoeting doet.

Reeds een geruimen tijd stapte ik tusschen het geboorte heen, en nog gloeide mijn hoofd, klopte mijn hart geweldig. Het scheen mij toe dat ik een ander leven was ingestapt.

Het was een schoone nacht, heerlijk schitterden de sterren aan den zuiveren hemeltrants en de glanzende maan liet hare zilverkleurige stralen op den aardbol nederstromen. Stil was het alom, en het gerucht mijner stappen was het eenigste dat mijn oor trof. Nogtans diende de schoonheid der natuur slechts om mij dieper in mijne droefgeestigheid te dompelen, en met gebogen hoofde trad ik met eene ongelooftijke rasheid voort.

Steeds had ik Sophie voor mijne oogen, zittende tusschen M. Grootaert en een peef Karel. Och! zij was nog altoos even schoon, en nog blank er zooveel goedheid op haar lieflijk gelaat.

Slechts als ik te Gent aan de Dampoort kwam, was ik genoezaam bedarda, om mij zelve te vragen waar ik heen wilde. Hoe opgewonden men ook zij, wanneer het verstand gezond is, valt men toch indelijk in het werkelijke leven terug. Ik was verwonderd over den speed, waarmede

ik mijn besluit genomen en uitgevoerd had. Mijne handelwijze misviel mij niet, hetgeen zelden gebeurt, wanneer men zoo onbedacht, en, als 't ware, niet willekenig is te werk gegaan. Eene inwendige stem zegde mij dat ik beter kon dan de boeren wat zotte praat vertellen.

Daar het nog volle nacht was, wandelde ik door de stad en op het Pleintje achter St-Baafskerk komende, bleef ik stilstaan voor het huizeken waar ik geboren werd... Een gevoel van onuit-sprekelijke droefheid overstelpde mij. Daar had ik mijne vroegste jaren doorgebracht. Daar had ik mijnen vader zien wegggaan, om nimmer weder te keeren. Daar had mijne brave moeder gewerkt en gezwoegd. Daar had zij mij den noederkurs op het voorhoofd gedrukt en het laatste vaarwel toegesproken, eer zij hare edele ziel den Schepker teruggaf.

Hoelang ik in deze treurige gepeuzen verzonken bleef, weet ik niet; maar de dag begon aan te breken als ik heen ging. Ook op dit oogeblik bracht mij iets te binnen: ik herinnerde mij den vroegen morgend, dat ik voor de eerste maal met mijnen aschenkorf uitging; ik zag mijne moeder aan de deur staan en ik dacht haar nog te hooren zeggen: *Arme jongen!*

Arme jongen! herhaalde ik half luid, en verwijderde mij traagzaam.

Och! wat is het ongelukkig wanneer er geen mensch in de wereld bestaat, in wiens hert men zijn verdriet kan uitstorten, en van wien men een woord van vertroosting en raadgeving te verwachten heeft!

Op den hoek van de Roskamstraat was er een kleine kruidenierswinkel, waar men drank verkocht; de vrouw die daar woonde, Dikke Colette was eene bestedster, welke knechten en meiden diensten bezorgde. In dat huis was ik, tijdens mijn verblijf met M. Grootaert, bekend, en nu